

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

ROMA

Mèxic, 2018

Direcció i guió: Alfonso Cuarón

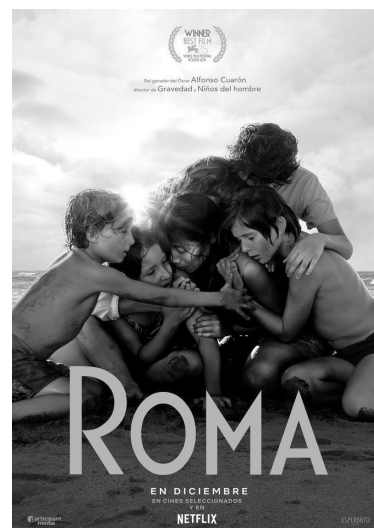
Intèrprets: Yalitza Aparicio, Marina de Távora, Marco Graf, Diego Cortina Autrey,

Durada: 135 min

Gènere: drama

Idioma: castellà

Data d'estrena: 01/03/2019

Roma the film i també el barri

Tot sovint, en el món de la cultura succeeix que quan una obra té èxit provoca una fractura de dimensions considerables, que divideix el món entre aquells que hi sucumbeixen, fascinats, i d'altres que la deploren, pel motiu divers que sigui. *Roma* (2018) d'Alfonso Cuarón n'és el perfecte exemple. Ja des que es va estrenar a la plataforma de reproducció en línia Netflix i en poquíssimes sales de cinema, els pals dels més puristes s'han fet sentir fins al mateix barri de Ciutat de Mèxic on s'ambienta la pel·lícula, intentant, sense cap efecte, apagar les veus que s'alcen a tirar floretes a aquest film, que ja us avanço, s'ha convertit en un clàssic modern, agradi o no.

Amb el premi recent dels Oscar a la millor pel·lícula de parla no anglesa i al millor director, entre d'altres (a Venècia el jurat ja s'hi va rendir atorgant-li el Lleó d'Or), han tornat a sortir sobretot els detractors, alguns de mediàtics, com ara John Carlin, que promou entre els seus lectors que no facin l'esforç de veure aquest film que, segons ell, avorreix «perquè no hi passa res». Bàsicament aquest és l'argument amb què es basa per denigrar la pel·lícula, quan resulta que el periodista es menja amb patates partits de futbol que fan dormir les pedres. Per a gustos, colors. El cas és que ara tenim l'oportunitat de veure a Girona en pantalla gran aquesta perla cinematogràfica, precisament després del reconeixement de l'Acadèmia de cine nord-americana. Gràcies, Trump, per posar les coses tan fàcils.

Ja sabem que estilísticament Cuarón és inclassificable, per no dir que sí que en té, d'estil, però que és dúctil i camaleònic, i que l'ha sabut posar al servei d'una filmografia tan eclèctica com interessant. El seu domini de la tècnica no és bo, sinó portentós. I ja és l'hòstia, està dotat d'un poder narratiu que ja voldrien tenir molts: el que va fer amb la tercera part de *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban* (2004) no té nom; bé, sí, adaptar l'impossible, plasmant a la perfecció les successions temporals i el to més fosc del que, indubtablement, és el millor llibre de la saga de J.K. Rowling. Després de la reeixida adaptació de *Great Expectations* (Grans

esperances, 1998) amb Ethan Hawke i Gwyneth Paltrow, l'apassionant road movie *Y tu mamá también* (2001) i el brillant exercici d'estil de ciència-ficció que va representar *Gravity* (2013), passant per aquella crepuscular distòpia *Children of Men* (Els fills dels homes, 2006), poc ens pensàvem que el cineasta abandonaria per un instant la senda hollywoodiana per oferir un film d'allò més intimista i melancòlic, de to neorealista i que té com a protagonista una mainadera d'una família benestant del Mèxic dels anys setanta. Ah, i per acabar-ho d'adobar, està rodat en blanc i negre, en 65 mm i amb actors no professionals.

El director mexicà hi posa l'ànima per elaborar aquest retrat autobiogràfic que vol ser, com ha declarat, un regal a la seva tata i, de retruc, als espectadors que saben apreciar aquest relat generacional al voltant de la família, tractat des del punt de vista d'una noia gairebé invisible, poc carismàtica i quasi muda, però que no només va acaparant l'estima dels fills d'un matrimoni en dissolució en temps convulsos, sinó també els de l'audiència. *Roma* és la seva pel·lícula més personal, però també la més intensa i espectacular, més que no pas la seva epopeia espacial. Un film cuit a foc lent, en què fons i forma van de la mà; emmarcat en uns quadres preciosos (no només preciosistes) i narrat amb una intensitat que va *in crescendo* fins a fer derivar la història en una revelació final que ens permet desprendre'ns del torrent d'emocions fins aleshores contingudes.

És aleshores quan tots sentim l'escalf d'una abraçada que traspasa la pantalla, perquè tothom sap què vol dir la pertinença a un lloc i a una gent. I encara més, ens recorda que el cinema són emocions, i en aquest sentit *Roma* les desborda.

Jordi Camps

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona